

2.vianočný – 26.12.2021 Čo bolo predtým?

Pokoj vám!

Skutky apoštolov 6:1-6 „V tých dňoch, keď rástol počet učeníkov, helenisti začali šomrať na Hebrejov, že pri každodennom obsluhovaní zanedbávajú ich vdovy. Dvanásť teda zvolali zhromaždenie učeníkov a povedali: „Nepatrí sa, aby sme my opúšťali Božie slovo a obsluhovali pri stoloch. Preto si, bratia, vyhlíadnite spomedzi seba sedem osvedčených mužov, plných Ducha a múdrosti, ktorých ustanovíme na túto službu. My sa však budeme plne venovať modlitbe a službe Slova.“ Táto reč sa zapáčila celému zhromaždeniu; vyvolili si Štefana, muža plného viery a Ducha Svätého, ďalej Filipa, Prochora, Nikanora, Timóna, Parmenasa a Mikuláša, prozelytu z Antiochie. Postavili ich pred apoštolov, modlili sa a kládli na nich ruky“.

Viete, kedy si naozaj uvedomíme život človeka a jeho prínos pre spoločnosť, pre nás ostatných? Keď zomrie. Zrazu nám docvakne, čo robil, čo pre nás znamenal, aký je nenahraditeľný. Dovtedy mnohé považujeme za samozrejmosť a nevážime si to, čo pre spoločnosť, pre druhých robia tí, ktorí svoj život obetujú pre službu a prácu pre druhých. Prestali sme si napr. všimnúť niektoré profesie, ktorých význam sme si nanovo všimli počas korony: zdravotný personál, predavačky, upratovačky, úradníci, smetiari a pod. Možno je to preto, lebo najviac vidno tých, ktorí o tom dokážu veľa rozprávať a ktorí dostávajú ohromný mediálny priestor. A tak sa dôležitejší ako pekár stal politik, alebo herec bol dôležitejší ako sanitár v nemocnici alebo spevák zarába viac ako smetiari a pod. **Nijaké zamestnanie nechcem dehonestovať, každé je potrebné a má niečo do seba, ale je smutné, ak si niektoré povolania prestávame všimnúť iba preto, lebo ich považujeme za bežné a že si začíname vážiť prácu niektorých jednotlivcov až vtedy, keď už nie sú medzi nami.**

Je to tak aj čo sa týka Štefana. Často rozprávame o jeho smrti, ale málokedy hovoríme o jeho živote. Pritom práve jeho život vyústil do mučeníckej smrti a jeho smrť bola vyvrcholením jeho života. Keby Štefan nebol žil tak, ako žil, nebol by ani zomrel tak, ako zomrel. Jeho život teda predznamenal jeho smrť a nielen tú, ale aj pokračovanie po nej. Čo teda vieme o Štefanovi a ako môže jeho život inšpirovať aj nás?

1. Jeho život svedčil o jeho viere. Diakonov hľadali medzi mužmi, ktorí patrili do cirkvi. To znamená, že to neboli pohania, ale úprimne veriaci ľudia. Ich životy prešli drobnou hľadiskom spoločenstva - boli vybratí z viacerých. Najprv sa osvedčili vo svojej viere, boli známi tým, že prichádzali do spoločenstva a stali sa dôležitou súčasťou prvotnej cirkvi. Prvým kritériom bola teda úprimná a odovzdaná viera, ktorá sa prejavovala v živote. Neboli dokonalí, ale boli to muži, ktorí boli múdri a plní Ducha. Tých 7 si vybrali pre diakoniu, ďalší mali inú službu, no všetci spolu mali rovnaké charakteristické rysy a ich životy boli znamením ich viery.

Je aj náš život znamením a svedectvom našej viery v Pána? Sú naše životy plné Ducha a múdrosti? Keď zomrieme, povedia ostatní o nás to, že sme boli veriaci v Krista a na základe tejto viery sme aj žili?

2. Jeho služba bola Božia služba. Väčšinou si zvykneme deliť službu na lepšiu a horšiu. Lepšia je tá viditeľná – presne ako vo svete – a tu patrí služba spevákov, kazateľov, riadiacich pracovníkov a pod. A potom je tu horšia služba, ktorá až tak viditeľná nie je – a tu patrí služba tých, ktorí manuálne pracujú a ktorých prácu nie je zväčša na prvý pohľad vidno alebo ju aspoň neocenujeme. Už som viackrát hovorila, ako nám kedysi dávno vedúca mládež povedala, že všetci chcú kázať, ale nemá kto poukladať stoličky. A pritom aj kazateľská aj upratovacia služba je v Božích očiach potrebná a rovnako dôležitá. Martin Luther dokonca povedal, že matka, ktorá obetavo a s láskou vymieňa plienky svojmu dieťaťu sa v službe vyrovná kňazovi na kazateľnici. To znamená, že každá práca, služba, ktorú koná človek s láskou, je podľa Božích meradiel dôležitá a nenahraditeľná.

Ako je to s našou službou, prácou? Konáme ju ako pre Pána? Uvedomujeme si, že práca a služba druhých je rovnako dôležitá ako tá naša a že by sme mali byť za seba navzájom vd'ační?

3. Potreboval modlitby. Kdesi som čítala citát: ak sa za toho človeka nemodlíš, nemáš právo ho kritizovať – a to sa vtedy asi týkalo politikov. Myslím si však, že by sme to mohli aplikovať na všetky povolania, na všetkých ľudí, ktorých zvykneme kritizovať – lebo predavačka sa pomýlila, lebo lekárovi to išlo pomaly, lebo politici rozhodujú zle, lebo farárka nerobí, čo má, lebo úradníčka bola nevrhá a pod. Aj Štefan bol do služby vyslaný s modlitbou na perách a myslím si, že tá modlitba vtedy neskončila, ale že sa v cirkvi za seba navzájom modlili. Lebo všetci potrebujú prihovorné modlitby. Každý z nás potrebuje niekoho, kto mu bude ako brat a sestra stáť za chrbtom s modlitbou na perách a tak nás chrániť, posilňovať, dávať do Božích rúk a požehnaní. Život ide ľahšie, ak vieme, že sa za nás niekto modlí.

Preto namiesto reptania a sťažovania sa, čo keby sme sa za predavačky pomodlili, lebo to nemajú ľahké, čo keby sme sa modlili za lekárov, aby mali zodpovednosť za svojich pacientov, čo keby sme sa modlili za politikov, aby pociťovali nad sebou Božiu vládu, za úradníčky, aby vykonávali svoje povolanie s nadšením a za farárov, aby ich Pán chránil pred útokmi diabla...? Ved' aj nám dobre padne, ak vieme, že sa za nás niekto pred Bohom prihovára.

Kiežby sme boli vdáční a všímali si každú profesiu a každého človeka v nej. Kiežby náš život – v práci aj doma – bol vyjadrením našej viery. Kiežby sme si uvedomili, že každý tu má svoje miesto a s každým z nás má Pán Boh plán. Kiežby sme mysleli na modlitbách na všetkých ľuďoch, lebo žiadna modlitba nie je zbytočná. A všetkým nám prajem, aby si náš význam ľudia uvedomili skôr ako budú počúvať náš životopis na našom pohrebe. Amen.